

พระที่แท้จริง.

พระธิดาของพระนางสิริมหามายา

วัดป่าอรัญญิกวัดธรรมาราม

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส”

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พระทีโทะจรง

พระพุทธรเจ้าทำนทรงมีเมตตาต่อพระเรา เณรเรา ลูกศิษย์ที่อยู่วัด
และอยู๋ทางบ้าน นลาภทำนนลาภตนตั้งใจนวดขมิ้นสีกันนะ มอจนตาข...

เมื่อเราตั้งใจอย่างนี้ ตั้งปฏิญาณอย่างนี้ เราทำอย่างไรเราก็เป็น
“พระทีโทะจรง” จะได้มีพระนมดกกลส สิ้นอาสวะ

พระพุทธรเจ้าทำนสอนเราให้พากันประพฤติปฏิบัติเพื่อมุ่งมรรคผล
นิพพานอย่างเดี๋ยวก อย่าได้พากันมาติดความสุขจากนัจจับ ๔ ลาก ๖๗
สรรเสริญ เราต้องตัดจรง ๆ เนมือนักที่พระพุทธรเจ้าทำนพาเราละ
“ละพ่อ ละแม่ ละลูก ละนลาน พาเราละทั้งนมดทางด้านจิตด้านใจ...”

ถ้าเราขังไม่ละ ไม่มละอง ไม่วาง เราก็ไม่ไม่ได้
 เพราะการปฏิบัติของเรามันเดินไม่ได้ขังจิตใจ

ดูตัวอย่างพระพุทธเจ้าของเรา ท่านสมาทานนอนตามพื้นดิน
 สมาทานนอนตามโคนไม้ หุงน่มจีวรด้วยผ้าบังสุกุล เท็จจกภิกขาจาร
 มิกขธมาต ชาวบ้านแตกวางอะไรก็ฉนั้นฉนั้น ฉนั้นฉนั้นทั้งที่เพิ่งตรึงได้ขัง
 การที่มีประเพณีฉนั้นเปสนี้ มีนประเพณีที่อนุโลมเฉพาะภิกษุไว้
 และภิกษุเดินทางไกล ท่านไม่ให้นั่งเรื่องฉนั้น เรื่องอยู่ เรื่องนอน เรื่องอ้วน
 เรื่องผอม ฉนั้นพออยู่ได้เพื่อได้ทำความเพียร

มอชมาแล้วก็ไม่มื่อใครติดว่าจะสักกาลาเพส...

เรื่องเพสตรงกันข้ามนี้ให้ตัวอย่างเด็ดขาด ไม่มีตำว่ามุ่นถึง ผู้ชาย
 ัตตในนมนะ ถ้าเราติดว่ามุ่นถึง มีชาย จิตใจของเรานั้นก็แบ่งมาก
 จิตใจของนักมอชต้องตัต ตัองละ ตัองวาง จิตใจก็จะมุ่นหนึ่ง
 จิตใจก็จะมุ่นเอกัตตตา

ความสุกในการพักผ่อนนี้ตัดในันมด ในพิจารณาร่างกายของเรา
 เอมมออก ลอกเอานั่งออกนมด เอมนี้ออก เพื่อจะได้ทำลาขนิมิต
 ความติดที่ว่าเม้นตัก เม้นแทน เม้นชาง เม้นนงนึ่งนี้ออก วิธีของเรา
 ที่จะต้องปฏิบัติ ที่จะถอนรากถอนโคน ถอนสักกายทิฏฐิ ที่มันเข้าใจ
 ว่าตัวว่าตน ตัวเม้นผู้ชาง ตัวเม้นผู้ณึ่ง

พระพุทธเจ้าให้เราพิจารณาสลัมกันไม่กับการทำสมาธิ
 เช่นชักโหมงหนึ่ง เราอาจจะพิจารณาข้อนไม่ข้อนมา สัก ๑๐ นาที
 ๒๐ นาที ๓๐ นาที อย่างนี้ แล้วก็นบุด ในใจของเราลงมาเงิน
 ไม่ต้องติดอะไร ถ้าเราพิจารณามากเกิน สมองเรามันจะเดรีชด
 ถ้าเราไม่ติดเลข ไม่พิจารณาเลข มัจจุราจะไม่เกิด ชรรมะจะไม่เกิด
 มันจะได้แต่สมาธิอย่างเดีงว เวลาออกจากสมาธิแล้วมันก็เม้นเนมือนตน
 ไม่ได้ปฏิบัติอะไรเลย

การประพฤติปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าให้เราทำสลัมกันไม่อย่างนี้เรื่อย ๆ ...

พระพุทธรูปเจ้าท่านไม่ให้เราตลกตลี้ พุดมาก ตุงมาก ให้เราพากัน
ตั้งอกตั้งใจ พากันทำความเพียรกัน

พื้นฐานของจิตใจของเราต้องมั่นคงมีศีล...

การรักษาศีลของเรามุ่งไปที่พระนิพพาน คือการละความเนิ่นแก่ตัว
เพราะคนเรามันเนิ่นแก่ตัวมาก อยู่ด้วยการมีขโมยขโมยคนอื่น
มริโกตคนอื่น ทำอาชีพต่าง ๆ ตั้งแต่ได้ดัก ๆ จนถึงลาละสังหาร
อยู่ด้วยการมีขโมยขโมย อยู่ด้วยการอาละวาดคนอื่น ไม่ว่าเรื่องมริโกต
เรื่องต่าง ๆ นั้นเต็มไปด้วยการมีขโมยขโมยกันทั้งนั้น

ท่านให้ถือศีลของพระอรหันต์ ถือศีลของพระอรหันต์
ตั้งแต่นั้นจนตลอดชีวิต เราจะมีชีวิตด้วยการไม่มึงดามึงน ไม่ทำเรื่องกิน
เรื่องใช้ เราต้องมีชีวิตด้วยการไม่มึงดามึงน

คนเรานั้นมีความเห็นแก่ตัวมาก มันเมียงตเมียงนตาอยู่ก็บอกว่า
ไม่เมียงตเมียงน พระพุทธเจ้าท่านจึงตรัสธรรมะในเมืองต้นไฉว่า
“สัพพะมามีสละ อะกะระณัง การไม่ทำมาทั้งปวง”

ถ้าเราเห็นหัวใจ เห็นใจเขา เราจะรู้เลยว่าสละของเรามีสุกซ์
หรือไม่มีสุกซ์ คนเรานะมันมักมีดคนอื่นได้ มันลอกคนอื่นได้
แต่มันมักมีดตัวเองไม่ได้ ลอกตัวเองไม่ได้

การรักษาสละของเรา ก็เพื่อให้ตัวเองgramตัวเองได้ ในตัวตัวเองได้
เพราะว่าตัวพระพุทธเจ้าที่แท้จริงนั่นคือ “สละ”

“สละ” นั่นคือความบริสุทธิ์ผุดผ่อง คือสภาพที่ไม่มีติดมาโลก
ความโกรธ ความหลง

อาการที่มันไม่เห็นความสำคัญในสละ คืออาการของตัวของท่าน
นักปฏิวัติไม่ว่าพระไม่ว่าโง่มางที่มันระมาทไป เมื่อสละมันไม่ดี
สมาธิมันมั่นคงธรรมชาติไม่เข้าไม่ออก ที่มันพื้นฐานของสมาธิมันไม่เกิด
ถ้าเราสละดี สมาธิมันก็เกิดก็มีโดยธรรมชาติ

สมาธิก็แปลว่าไม่มีตความโลก ตความโกรธ ตความนลง มันจิตใจ
ที่ว่างจากนิกรณ ถ้าเราปฏิบัติถูกต้อง สัก สมาธิ มัตุยา มันจะรวมกัน
มันหนึ่งไม่ตลอด...

ถ้าเรามามอง ถ้าเรามามปฏิบัติ ถ้าเราไม่เอาจริง ถ้าเราไม่เอาจริง
เราไม่ตั้งใจมันไม่ได้ผลนะ ทำให้เราเสียเวลา ทำให้เราแก้ไม่เปล่า ๆ
การมามองของเราที่ไม่มีประโยชน์ ไม่ตรงม้านมาของพระพุทธรเจ้า
ที่ท้านสั่งสอน

สำนัรณผู้ประพฤติพนมจรรย พระพุทธรเจ้าท้านตรัสว่า
“ทุกตนมปฏิบัติได้นมด” ไม่เลือกชาติ เลือกระกูล ถ้าตั้งใจประพฤติ
มปฏิบัติ โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์ หรือไม่ว่างจากผู้นมดกิลล

พระนิพนพานมันไมไ้รื่องไกลสำนัรณเราก้าตั้งใจออกตั้งใจ
ประพฤติมปฏิบัติ

ท้านไมไ้ให้เราลุม ๆ ดล่ำ ๆ มันมันลัลพพตมรามาส
ท้านยังตรัสได้ท้างมาปฏิโมภว่า “มรรณดิงนตุ้ดตต้องจมนั้แน้น

“แล้วตั้งใจถอนนัตตา นัตตาถึงจะขึ้นนะ ถ้าเราจะไม่แน่นนัตตา
มันจะขาดมือ...”

สำหรับผู้ที่มาละละกัน หรือญาติโยมที่พากันมาอยู่วัดก็ถือศีล
ตบมาอาจารย์ก็ให้ตั้งอกตั้งใจให้ทำเหมือนกัน ให้มีปฏิภาณเหมือนกัน
ให้มุ่งมรรตผลเหมือนกัน อย่าไปคิดว่าอีกไม่นานเราจะสึกอยู่
หรืออีกไม่นานเราจะกลับมา เมื่อเราอยู่วัดมีปฏิภาณธรรม เราต้องปฏิบัติ
ให้เต็มที่

ทุกท่านทุกคนมีความอยากมีความต้องการ

แต่ไม่ออกจากปฏิบัติ...!

มันจะเกิดประโยชน์อะไร เพราะการปฏิบัติของเรามันไม่เอาไม่ได้
มันไม่อ่อนแอเอาไม่ได้ ทุก ๆ คนแสวงหาเราไม่ได้ เราต้องปฏิบัติเอง

ส่วนในสิ่งที่ทุกท่านทุกคนมีตนใจอ่อน ท่านจะใจอ่อนไม่ได้นะ
 สัมมาสมาธิ คือความตั้งใจมั่นชอบ การปฏิบัติของเราไม่มีการกอนเข้า
 กอนออก "เนมือนเต่า...ได้งอกก็ไผ่ล่นักออกได้งอกก็ผลุมไม่ในกระดอง"

พระพุทธรูปเจ้าในเราติดอย่างนี้ ให้เราปฏิบัติอย่างนี้ มีความสุขมาก
 มีความพอใจมากในการประพฤติปฏิบัติ ก็ชื่อว่าเรามีตนที่โชติดีนะ

สมัยตรึงพุทธกาล ลูกชายมวชี่ได้เป็นพระอรหันต์ แม่บังลูกชาย
 ก็มวชี่ตาม ลูกชายท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านรู้ว่าแม่บังน่อง ก็เลยใช้
 กลอุบายเพื่อໃแม่เกลียด ໃแม่ไม่พอใจ เพื่อໃแม่มั่ว มั่ว
 เพื่อໃแม่ไม่หลงรักอีก ภิกษุณีที่มันแม่น้องออกน้องใจว่า "ลูกเต่าไม่รัก"
 ก็เลยมั่วมั่วเลวเลว ไม่ประพฤติปฏิบัติ ไม่ทำความเพียร สุดท้ายก็ได้
 มรรคเป็นพระอรหันต์

ที่พูดนี้ก็เพื่อจะໃท่านทั้งนี้ได้มันตติว่าเราต้องตัด
 “อย่ามันพระมีตรอมตรวี่ในหัวใจ”

เรามามองแล้ว เราก็ยังมีตรอมตรว้ ชั่งน่วงพ่อ น่วงแม่ น่วงพี่
 น่วงน้อง ในที่สุดจริง ๆ ให้น้ำล่อใจให้วางจริง ๆ เมื่อเราจึงไม่หมดกิเลส
"เราจึงไม่สิ้นอาสวะ เราจะชั่งนวลือคนอื่นได้อย่างไร...?"
 แม้แต่ตนเองยังเอาตัวไม่รอด เราไม่เมตตาตนอื่น เราไม่สงสารตนอื่น
 ทำให้เราไม่ศรัทธาไม่ได้ละ

พระพุทธรูปเจ้าท่านให้เรามะตาทาตนเอง สงสารตนเอง ตั้งจิตตั้งใจ
 ประพฤติปฏิบัติ

เมื่อเรามีธรรมะ มีคุณธรรม เราเป็นพระทางใจแล้ว เป็นพระจริง
 ไม่ใช่พระปลอมแล้ว เดิยงนี้เราจึงเป็นพระปลอม เป็นพระแตกต่าง
 เค้าสมมุติให้เราเป็นพระเฉย ๆ แต่เราจึงไม่เป็นพระจริง เมื่อเราเป็น
 พระจริง เราก็มีดำทนต์ ดำอก ดำสอน นี้ถึงว่าเมตตาตนเองจริง ๆ

พระพุทธรูปเจ้าท่านให้เราเน้นภวังค์ในวิญญูสงสาร การเวียนว่ายตายเกิด
 ก็คือว่าเน้นเรื่องในผู้ ถ้าเราไม่เกิดมา ณ ุณาก็ไม่มี ที่มิณนามันมีเพราะว่า
 เราเกิดมา มันจะเกิดได้ต่อไม่ก็เพราะว่าเราไม่ทำตามความหลง

กลงในตาในตน ลงในสิ่งภายนอก เดี๋ยวนี้นักทุกคนก็อ่างั้นนั่นลงใน
พระพุทธรูปอยู่ ถ้ายังไม่ละสังขาร ๓ ก็อ่างั้นนั่นลงในพระพุทธรูปอยู่

เมื่อรู้ว่ามีดี รู้ว่ามีถูก เราก็ยังไม่ลงเลลงสัจอยู่ไม่ได้:

ถ้าเรารู้แล้วเราไม่ประพฤติปฏิบัติ สีล สมาธิ มัชฌิมา
มันไม่เกิดหรอก เพราะความรู้ที่ดูจากหนังสือ ฟังจากผู้อื่น มันมันเพียง
ความรู้ มันมันเพียงมรณัตถ์ ยังไม่ใช่ทั้งปฏิบัติ ปฏิบัติกว่าจะเป็นมรณัตถ์ได้
ก็ไม่ใช่วิธีนี้น้อย ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งกลางทั้งม่วงมันเกิดที่ในตุ
เราต้องสร้างเนตุสร้างมัจจุในกึ่งพร้อม” อนาคตที่จะสดีโส
จะก้าวหน้า สว่างไสว คือมัจจุมันที่เรากำลังติดดี ทำดี พุทธดี
มีศีลในขณะที่เรากำลังประพฤติปฏิบัติมันมันที่ตั้ อนาคตก็คือฐาน
ของวันนี้ที่จะให้เราก้าวหน้า เมื่อจิตใจไม่มีพลังไม่มีกำลัง เมื่อจิตใจ
มันตรึงนึกติดในสิ่งไม่ดี คือจิตใจที่จะนำเราไปสู่ความตกต่ำ

ปฏิภมฺมิโน... ก้าวไปข้างหนึ่ง แล้วก็ถอยไปข้างหลังก้าวหนึ่ง มันก็แปลว่า
“ปฏิภมฺมิโนไม่ไปไม่มา”

ความไม่ละอายต่อมาม เกรงกลัวต่อมามของเรานี้มันบังคับไม่ได้
มันบังคับอยู่ มันบังคับติด กล้ามรูง กล้ามต่ง มันจำมันต้องติด
ต้องละ ต้องวาง มันจะไม่อ่อนโยนไป// เอนมือนที่ผ่าน ๆ มา
ใช้ไม่ได้ ใจของเรานั้นที่มันติดไม่ดี ทรักอะไรไม่ดี คนอื่นเค้าไม่รู้
เค้าไม่เห็น ถ้าเราไม่รู้ มันเห็น “มันเป็นความติดที่ไม่ข้ามพระนิพพาน...”

“มรรค คือ ข้อมฺปฏิภมฺมิ” ท่านต้องเดินไป ก้าวไปข้างหน้า...

รู้ว่ามันผิดรู้ว่ามันติดก็อย่าไปทำ เจริญสติในมันที่ก้าว จิตที่ส่งออกไป
ไปข้างนอก คือจิตที่จะนำเราไปเกิดในวัฏฏสงสาร จิตที่มันหนึ่ง
มันแยกตัดตา คือจิตที่รู้จักอารมณ์ รู้จักความติด ในเราตั้งแต่ในอดีต

คนเราติดมากก็ทุกข์มาก ติดน้อยก็ทุกข์น้อย ฝึกให้จิตใจของเรา
มันมีมันหนึ่ง ผู้ก็อพระพุทธานุสสติพรหมจรรย์ ต้องก็อจิตใจที่มันหนึ่ง
การพระพุทธานุสสติธรรมเราจะเดิน จะเนิ่น จะหนึ่ง จะนอน เราต้องทำจิตใจให้
มันหนึ่ง จิตที่มันหนึ่งมันจิตที่ไม่มุงเผลอต่าง คือจิตที่มันมรรค
มันอวัตร อนุสสติ

ทานั้นรูป นุพพังเสียงที่มันมาสัมผัสก็มันลักเผลอว่า ออย่าให้มัน
“ลัธวี่ มุตตล ตักตณ เรา เหา” ฝึกได้ อนุสสติไว้ในใจของเรามันหนึ่ง
มันเอกกัตตตา “เอโก มรรคโต” คืออนุสสติ คือทางสายเอก
ต้องจิตใจมันหนึ่ง จิตใจตั้งมั่น “พระพุทธานุสสติกว่านี่คือ
หนทางสายเอกของเรา...”

ในทุกท่านทุกคนในกลัมนานาตนเอง กลัมนาทุกไถตนเอง
ชีวิตของเราจะได้ไม่ลึบเผลอไม่ในทางที่ดี ถึงจะยาก ถึงจะลำบาก
ก็ช่างมัน เมื่อมันลำบากมันได้ดั้นะ ถ้ามันสบายมันไม่มีประโยชน์อะไร
เราจะไม่สบายมันทำไม พระพุทธานุสสติกว่านี่เราพากันอนุสสติอย่างนี้:

สำหรับผู้ที่มาขอรับพระที่จะไม่พระนิพพานกัน ถ้าเราไม่ประพฤติ
มฤตมัตติ เราก็คิดคิดว่าที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ มันคงเป็นนิยายมั้ง
เงิ่นนมาสังเดชาเฉย ๆ มั้ง ถ้าเราไม่มีการประพฤติมฤตมัตติ มันก็ไม่น่า
เรื่องง่าย ๆ เรื่องใกล้ตัว มันเป็นเรื่องของเรา...

ทุกท่านทุกคนมีศักยภาพ มีความสามารถ ที่มันงัดเอาอยู่ก็คือ
"การประพฤติ การมฤตมัตติ..."

หนังสืออย่างนี้ก็ให้ตั้งใจให้เข้าสมาธิให้ได้ ให้มันข้ามนิรันดร์
ความว่างแ่งนานอน จิตใจให้ตั้งมั่นสว่างไสว ของเราให้มันลึบในมือ
มันทำให้จิตไม่มีกำลัง "พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราเอาความสุก
กับการง่วงแ่งนานอน..."

ต้องให้ทำใจมันหนึ่ง เน้นเอกัตตตา...

การเดินนิคคหมาส การทำอะไรในมันตั้งใจตั้งมั่นกันทุก ๆ ท่าน
การทำกิจวัตรต่าง ๆ เราพากันมานั้นข้อวัตรมฤตมัตติ มานันมรรตผล
นิพพานกัน ให้มีความสุกกับการมฤตมัตติกันจริง ๆ เราจะนลุมทางเข้า

นลมทางขวา นลมหน้า นลมหลังไม่ได้ มันมีงาน มีหน้าที่ของทุกคน
ทุกคน ต้องตั้งใจระพฤติปฏิบัติเพื่อมรรตผล เพื่อพระนิพพาน...

ลาก บ๗ สรรเสริญมันไม่ใช่ของเรา มันไม่ใช่ของสำนัรเรา
เรานี้จะตีดำด้วลาก บ๗ สรรเสริญ ด้วข้าวของเงินทองมันไม่ได้
เราไม่ได้มาหุงมุนษัสมมติ สวรรตสมมติ เป็นพระต้องหุงมรรตผล
นิพพาน

เราเม้นใจมจะติดว่าหุงมรรตผลนิพพานมันไม่ได้ “มันได้”
เราเม้นใจมเราต้องหุงมรรตผลนิพพาน เพราะมันไม่ใช่เรื่องของกาบ
จะมวณรือไม่มวณกำมปฏิบัติตามก็ได้มรรตผลนิพพานกันทั้งนั้น

การมปฏิบัติมันเนมา:สำนัรพระ เราก็มปฏิบัติเม้นพระได้ พระสมมุติ
ก็เม้นพระจริงได้

เราอยู่บ้านอยู่ก็ทำงานก็ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ...

เพราะเราน่าอยู่ นากิน ตั้งแต่อ่อนมาจนถึงตาย สุตทำงเราก็ไม่ได้
อะไร มาตัวเปล่าไม่ตัวเปล่า ทรัพย์สมบัติภายนอกก็ทิ้งไว้
สุตทำงานก็ได้แก่ผู้มีเกียรติมาทอดผ้าบังสุกุลในบ้าน...

กิตติตั้งใจประพฤติปฏิบัติ:

ทั้งพระ ทั้งโยม ทั้งอยู่วัด อยู่บ้าน

การประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ ได้เปรียบกว่าปฏิบัติธรรมดา ไม่ใช่เอาสมมุติ
ตัวใดคนหนึ่งแหละคือพระพุทธรูปเจ้า ตัวไมโลก ไม่โกรธ ไม่หลงนั้นแหละ
คือพระพุทธรูปเจ้า

การที่เราทำความเพียร สร้างสรรค์ สร้างปัญญา คือตัวที่จะทำ
ให้เราเป็นพระ

ทุกท่านทุกคนอย่าก็้อว่าตัวเองเก่ง อย่าก็้อว่าตัวเองฉลาด
 ว่าไม่กลัวไฟ อกากเล่นกัมไฟ ถ้าเราติดอย่างนั้น เราทำอย่างนั้น ชื่อว่าเรา
 จังระมากอยู่ หรือว่ามันมันตัวอย่างที่ไม่ดีสำนัพระในม้ หรือว่า
 เพื่อน ๆ ผู้ประพุกตัมภูมิตานมือนกัน

เช่นพระเราที่ชอมมีโทรทัศน์มือก็้อ ชอมโทรทัศน์นะ ชอมพากันเล่น
 ดอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก นีก็มันสำนัที่นำความเลื่อมมาสู่กุลบุตรลูกหลาน
 ที่มัวชมาเพื่อมั่งมรดผลนัพพาน

ถ้ามันยังต้องการที่จะมีโทรทัศน์ มีดอมพิวเตอร์ แสดงว่าจิตใจ
 ของเรายังส่งออก มันยังจินตภาพโลกพอใจในทางโลก จิตใจมันยังมีติดอยู่
 มันยังมด มันยังมั่งอยู่ มันมด มันมั่ง มันมีตจนไม่เกรงกลัวต่อมาม
 ไม่ละอายต่อมาม ที่พระพุทเจ้าท่านทรงเมตตาสั่งสอน มันมันการ
 เนจิมงำ มันมันการทำลาขมรดผล ทำลาขพระนัพพาน
 แล้วจึงไม่อดดี อดเก่งว่า “ไม่มันไร ถ้าได้มันก็มันประโจชน
 ถ้าเราได้ไม่มันมันก็มันโกน” มันพูดออกมาได้ ดุงออกมาได้นะ

สำนัรผู้ที่มุ่งหวังมรรตผลนัพพานอย่าได้กระทำตาม ในักระทำตาม
พระพุทธรเจ้า

พระพุทธรเจ้าของเราท่านไม่ได้ดัดอย่างนี้ ท่านไม่ได้พูดอย่างนี้
ดำพูดที่พูดอย่างนี้มันของผู้ที่ต้้งอยู่ในความมระมาก ถ้าใครกำลัง
ดลัอยตาม ใครกำลังมฤมิตตามพระที่ทำอย่างนี้ก็ให้รับนชุด
อย่าไม่ทำลาขอนาตตตัวอง อย่าไม่ทำลาขอนาตตของกุลมฺตรลูกนลาน
อย่าไม่ทำลาขส่วนดี ๆ ของกุลมฺตรที่จะเกิตขึ้นในภาพภาตหน้า
อย่าพากันไม่เล็งเลือ เล็งจระกั เล็งจงอาจไว้ในใจ

มางตนมางท่านที่เป็นพระ อาจเพือ่นพระดัวขกัน ไม่ให้พระรู้
ไม่ให้พระเน้น เวลาพกกันก็ใช้ระมมสันสะเทือ่นเอา ถ้ามันถึงอย่างนี้
แสดงว่ามันมีอะไรไม่ถูก ไม่ต้้อง ไม่ควร เรามกมิตตนอื่นมันมกมิตได้
แต่มันมกมิตตัวอง มันมกมิตไม่ได้ ผู้ที่จะมฤมิตมุ่งมรรตผลนัพพาน
พระพุทธรเจ้าท่านไม่ในัระพกตามฤมิตอย่างนี้มันเด็ดขาด

เราอย่าไปติดว่าเป็นโลกสมัยใหม่ มันเป็นโลกยุคพัฒนา
เมื่อมันเป็นโลกยุคพัฒนา ธรรมะทำไมไม่พัฒนา...? ธรรมวินัยของเรา
ต้องพัฒนาลึ ต้องมีความทันสมัย

คนไม่มีความทันสมัยปฏิวัติโลกก็ไม่ได้ ปฏิวัติสมาชิกก็ไม่ได้...

ผู้ปฏิวัติตามรอยของพระพุทธเจ้าต้องทันสมัย ต้องกล้านาฏาณชัย
ต้องกล้าทั้ง กล้ามล่วง กล้าวาง อย่าไปกอดตัวเอง ร่มตัวเอง ว่าตัวเอง
มีบุญชอบ มีวาสนาชอบ ไม่มีมารมี ดงจะนำเพื่อบุรพมีมาแต่ปางก่อนชอบ
ถ้าเราไม่ติดอย่างนั้น มันทำให้ตัวเองท้อแท้ กอดกอบ นมดกำลังใจ

อดีตมันสิ่งที่ผ่านมาแล้ว มันจะดีมันจะชั่วเราก็กังใจไม่ได้
ปัจจุบันมันสิ่งที่ทำได้ ในอันการประพฤติปฏิบัติในปัจจุบันนี้ให้เต็มที่

ก็เลสมันเก่ง อวิชามันเก่ง มันเล่ห์ม มันสอนเรา ถ้าเราไม่จับหลัก
ให้ได้ดี ๆ นะ เติบตามพระธรรมพระวินัยอย่างแท้จริง มันสู้ก็เลส
สู้อวิชาก็ไม่ได้:

แต่เมื่ออยู่ในตัวเข้มแข็ง ผู้ในผู้ไม่ในเด็กมันก็ไม่ร้อง เด็กมันก็ไม่นอนกลิ้ง
 เพราะทำแล้วมันไม่ได้ นักประพาศมีปฏิสัมพันธ์ต้องมีจิตใจที่หนักแน่น
 เข้มแข็ง ไม่ตรึง ไม่นึก ไม่ติด ในสิ่งที่มันมา มันออกสละ

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ตอนที่ท่านจะตรัสรู้ ว่า ความตรึง
 ความนึก ความติดอย่างนี้ ขำรู้จักเจ้าเสียแล้ว เจ้าจะมากำมันทำเรื่อง
 ในเราไม่ได้อีกต่อไป นามกึ่ง วัฏฏสงสารที่มันจะเกิดในจิตในใจของเรา
 ในเรารู้มัน ในเราตัดมัน ในเราหลุดมัน ความเอ็ดออร่อย ความจินดี
 ต่าง ๆ ในเราหลุดมัน

พระพุทธเจ้าพาเราประพาศมีปฏิสัมพันธ์ พาเราเดินอย่างนี้ พาเราปฏิบัติ
 อย่างนี้ ทางอื่นไม่มี เน้นที่จิตที่ใจ เน้นที่ตัวเราโดยเฉพาะ
 ตัดเรื่องภายนอกออกหมด มาเอาเรื่องภายใน

ถ้าเราจะปฏิวัติอย่างนี้ มันจะไม่ได้รับดราม่า...?

เพราะเราไม่จีมันเกิน ไม่มาจีมันเกิน

ปฏิวัติธรรมมันไม่มีดราม่าได้รับ ดึงปฏิวัติก็ดึงสงม ดึงใจเงิน
มันจึงไม่พังชาน เพราะธรรมะมันมั่นคงความสงม มั่นความเงิน ไม่มีทุกข์
ไม่ได้รับด เป็นกรรมล่อง เป็นกรรมวาง เจริญเหมือนเราวิ่งมาจากโนนแล้ว
เราหยุดวิ่ง เจริญเหมือนเราแบกของหนัก เราไม่เตงมล่อง เราไม่เตงวาง
นี่เราวางเราก็ไม่หนัก

เรามามล่อง เรามาวาง เรามาสงม เราเอาใจมาทำถึงพระนิพพาน
เรามาทำทางพระนิพพาน มันไม่ได้รับด มันไม่คว่นวางเหมือนที่เราติดเอา

เรามานหยุดความได้รับดความคว่นวาง เพราะการเกิดทางร่างกาย
มันตั้งกลางก็มีมันถึงตาบ แต่การเกิดทางจิตใจมันตั้งกลางน
เกิดแล้วก็ตาบ เกิดแล้วก็ตาบ มันเผาเราตลอด

นักประพาศน์ปฏิมัตถิ ถ้าเราเดินตามรอยของพระพุทธเจ้าแล้ว
เราไม่ต้องกลัวเราทุกข์ ไม่ต้องกลัวเรายาก ไม่ต้องกลัวเราลำบาก
ไม่ต้องกลัวเราเจ็บปวด เพราะเราทำเพื่อคนอื่น

เราทำเพื่อเงิน เราทำเพื่อมั่งคั่ง เราทำเพื่อวาง เราทำเพื่อไม่มีตัว
เราทำเพื่อไม่มีตน เราทำเพื่อไม่เอา เพื่อไม่มี เพื่อไม่มัน สิ่งที่มีมันมีคุณา
เพราะเราเอา เพราะเรามี เพราะเรามัน เพราะมันได้ เพราะมันสิ่ง
"อริยชาติอริยสมบัติ"

ขอให้ทุกท่านทุกคนเข้าใจว่า การปฏิบัติที่ถูกต้องมันจะไม่มี
ความเดือดร้อน

การทำความเพียรทางด้านจิตใจของเรา พระพุทธเจ้าให้เรา
ประพาศน์ให้เราปฏิบัติอย่างนี้ นั่นปฏิบัติทำให้สมน้ำสมมือ สมน้ำสมมือคือไม่ได้
เดิน นั่ง นอน อย่างละเท่ากัน ไม่ใช่อย่างนั้น คืออันที่จิตใจจะ
ไม่ว่าเราจะอยู่ในอริยภูมิไหน

พระพุทธเจ้าท่านให้เรามีพระนิพพานในหัวใจ อจ่าได้มีเรา
 อจ่าได้มีตัว อจ่าได้มีสถาน อจ่าได้มีผู้คนถึง อจ่าได้มีผู้ชาง ในมีสักแต่ว่า
 มันเกิดขึ้น มันตั้งอยู่ มันดับไหม มางอันก็ดับเร็ว มางอันก็ดับช้า
 มันเกิดขึ้นแล้วมันก็ดับไหม เพราะทุกอย่างมันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ในใจของเรา
 มีหนึ่ง ในใจของเราเป็นเอกัตตตารมณ์ ในใจของเราเป็นวิมุตติ
 ในใจของเรามันหลุดมันพ้น ในการปฏิบัติของเรา ในความเพียรของเรา
 ไม่เรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ...

ปฏิบัติอย่างนี้ให้ทำไม่ทุก ๆ วัน จนกว่า “เราจะไม่มีเรา”

การประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราทำไม่ทุก ๆ วันมันก็จะยิ่งสมาธิไม่
 มันจึงหมดปัญญาไป

ธรรมะมันเป็นเรื่องธรรมดาที่ตนกิจจตรัน ตนไม่ขงัน ที่ให้ทำงาน
 หรือไม่ให้ทำงาน เราอย่าไม่สนใจสำรวัณกับปฏิบัติ เพราะธรรมเผลอไต่
 เผลอไปเพื่อความกิจจตรัน มันไม่ใช่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่มีในตุณท์ที่จะมาน้ำม มันเนื่อนตุ
เนื่อนตุที่จะมาอ้าง ถ้าเรามีมาอ้างมันเม้นเรื่องของวิชาศาสตร์
มันไมใช่เรื่องมรรตผลนิกพาน

การระพุกตัมฏิมตัมมันตังเนื่อนตุณท์ที่จะเอาออกมาได้แจ้ง

ธรรมเนล่ำโตเม้นไม เพื่อออกจากในอู่จากดง การกระทำของเรา
อย่างนี้ก็ไม่ถูกตัง ถ้าเรามาออกจากในอู่จากดง ออกจากอู่สิ่งเพื่อในได้
สรวลวิญญูเงินขอ เพื่ออามณส์วรรต หรือเพื่อการกระทำในสิ่งที้นาม ๆ
ในสิ่งที้นามก็ไมใช่ดั่งสอนของพระพุทธเจ้า

มันเม้นความเจริญ มันเม้นความเลื่อม มันเม้นความเตริ่งด
เพราะว่าการตอบรับรางวัลจากคนอื่น มันตองในันคนอื่นต่างตัง
"เพื่อได้ว่าดิมันก็พอ เมื่อได้ว่าไมดิมันก็ขม..."

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเม้นการมฏิมตัมไม่ถูกตัง สำนรับพระ
ผู้ม่งนิกพาน เราพากันไมเอาความดีด ไมเอาความเข้าใจในการมฏิมตัม

เพื่อมุ่งมนุษย์สมบัติ มุ่งสวรรค์สมบัติ ปฏิบัติอย่างนั้นมันมีความเครียด
มีได้ มีเลี้ยง มีเจริญ มีเสื่อม:

ถ้าเรามุ่งพระนิพพาน เพื่อปล่อย เพื่อวาง มันจะมีความเครียด
ไม่ได้อย่างไร มันไม่มีในตุ่มมีผลจะทำให้มันเครียด

จึงทำไม่ จึงสงม จึงเงิน... จึงไม่ตายมันก็ได้รับความสุข
เหมือนพระอรหันต์รูปหนึ่งตั้งเฝ้าตั่งพักทุกกาล ท่านได้มรรคอุตรม
ท่านมีความสุข ท่านเดินไม่ท่านก็พูดออกมาว่า สุขนอ สุขนอ...

นักประพฤติปฏิบัติมันเมื่อนอย่างนั้นจริง ๆ จะเอาเงิน เอาทอง
เอาลาภ ๖๗ สรรเสริญมาตีต่ำตีราบกับพระนิพพาน มันก็ขมกันไม่ได้:

เหมือนตฤมาอาจารย์ที่ท่านมีจิตใจมันพระนิพพาน ท่านจะไม่ยินดี
ในเรื่องโลก ๆ มีโมสกินในต์ ๆ ๗ ลาลาในต์ ๆ มีอะไรมันในต์ ๆ สดข ๆ
งาม ๆ เพราะว่าฉันไม่ใช้เรื่องพระศาสนา มันไม่ใช่เรื่องที่พระทุกขเจ้า
ทรงเมตตาสร้างมามีมาตั้ง लाख สงไหข มาไม่รดา มาสอนเรา

พระพุทธเจ้าท่านไม่เงินดึกกับการกระทำของเราที่เราพากันมามีมาเงิน
แล้วก็พากันมานลงกัน ถ้าท่านพูดท่านตงพูดว่า “นำสลดสังเวชจงเลย
ที่พวกนี้พากันมานลงอยู่ที่นี่ เราอุตส่าห์พร่ำสอน เลี้ยงสละ แต่พากัน
มานั่นนลงยิ่งในพระพุทธเจ้า” มันเป็นเรื่องน่าสลดสังเวช น่าอดสู
ดูว่าพระพุทธศาสนาจะเสื่อมจะหมดไป...

ถ้าเราไม่ทำตามพระพุทธเจ้ามันต้องหมดไป ต้องเสื่อมไม่จริง ๆ นะ

เพราะพระผู้มอชก่ามีความเน่นผิด มีการกระทำผิด พากุลบุตร
ลูกหลานมปฏิมัตติไม่ถูกต้อง มาแข่งกันไม่ในทางที่ไม่ถูก ไม่ได้แข่งกันในการ
รักษาศีล ไม่ได้แข่งกันในการทำสมาธิ ไม่ได้แข่งกันในการทำความเพียร

ที่มันเสื่อมก็นั่นไม่ที่มระชานสงฆ์ เจ้าอาวาส อัมชฌาจารย์
นี้สำคัญ ถ้าครูมาอาจารย์ พากันมประพฤติปฏิมัตติเข้ากัน เตรงตรง
พระเนรมันอยู่ไม่ได้หรอก ต้องมปฏิมัตติ

ประธานสงฆ์ก็ดี เจ้าอาวาสก็ดี หรือผู้มาฆมาก่อนก็ดี
 มันต้องเสียดสีให้มากกว่านี้ เพื่อมันตัวอย่าง เพื่อมันแหมมอย่าง
 เพราะการพูดให้ฟัง การเทศน์ให้ฟังนลาจร้องนลาจพันตรัง
 ก็ไม่สู้การประพาศติปฏิมาติให้ดู "ตนดูมันอยู่ดักกันนลาจวัน
 มันก็รู้ว่าใครมันอย่างนั้น ใครมันอย่างนี้ ไม่ต้องอด ไม่ต้องดูมันก็รู้"

เราอย่าอยากเป็นตนมีมารมี มีลูกศิษย์ลูกหาเดินตามข้างหลัง
 เป็นตนคน ถ้ามีลูกศิษย์ลูกหาตามตน ในจิตใจของท่านนั้นมันอย่างไร
 มันปราศจากความโลก ความโกรธ ความหลงหรือยัง ท่านทำไม่เพื่อ
 ต้องการอะไร จึงไม่กิน ไม่ดื่ม ไม่ดื่ม ไม่กิน ลูกศิษย์ลูกหาของท่านก็รู้เองว่า
 ท่านไม่มีอะไร ท่านเป็นตนเก่ง ตนฉลาด พูดได้ดี พูดได้เพราะ
 ท่านเป็นตนเร้นมาก เป็นพญาคูสุต

ท่านน่าจะเอาความรู้ เอาความสามารถมาประพาศติปฏิมาติ
 ตามพระพุทธรูปเจ้าจริง ๆ เดินตามรอยพระพุทธรูปเจ้าจริง ๆ
 มันก็จะมึนระโยชน์ มันก็จะเกิดประโยชน์ทั้งปวงและการ

ทำงานงี้ไม่มี ทำงานงี้ไม่มัน ทำงานงี้มันถึงงานไม่ทำงานก็เครียด
 เพราะใจของท่านมันไม่มันพิพพาน มีแต่โลกธรรม หัวใจมันมีแต่ความเจ็บ
 ความช้ำ มันมีแต่รอบมาดแล

พระพุทธเจ้าให้ท่านสลัดโลกธรรมออกจากใจ

ก่อนที่พระพุทธเจ้าท่านจะได้ตรัสรู้ นางโสตภิกขพราหมณ์
 เอรานผู้แฝก ๘ กำมาถวายพระพุทธเจ้าเพื่อให้นั่งมีคลังก็ขัดสมาธิ
 ความนมางก็ตั้ง "พระพุทธเจ้านั่งทับโลกธรรมไม่ในโลกธรรม
 มาเนจิมจ่านักใจ"

สิ่งที่แล้วก็แล้วมา สิ่งที่แล้วก็แล้วไม่ พระพุทธเจ้าให้เราเอาในม
 ตั้งใจในม อ่าไม่ทำอย่างเก่านะ ความเครียด ความเศร้ามันมองมันจะได้
 นานออกไปจากใจ ไม่ก็ได้ออน ไม่ก็มันกันจากใจไม่ได้..."

พระพุทธเจ้าให้เราคลายใจ กล้มตัว สิ่งที่ผ่านมา ๆ มานั่นก็ถือว่า
เป็นบทเรียน มันเป็นส่วนของการทำให้เราเห็นทุกข์ เห็นภัย เห็นโทษ
ว่าการประพฤติปฏิบัติของเราผิด มันเดี๋ยวนี้ มันเสร้านมอง
"ทำให้นอนมีปัญญา กลางมีนอนไม่มีปัญญา" ถ้าเราไม่เห็นทุกข์
ถ้าเราไม่เจ็บ ไม่ไข้ มันก็ไม่จำ

ตนเราละ กว่าจจะรู้ตัวเองมันก็เป็นประสาทไม่ตั้งกลางดิ่ง
บางทีขนาดเป็นประสาทไม่ตั้งกลางดิ่ง มันก็ยังไม่จำมันยังไม่เห็น...

พระพุทธเจ้าให้เราทุกท่อนทุกตอนให้พากันเห็นทุกข์เห็นภัย
ในวิภวสงสาร ให้เห็นเหตุแห่งทุกข์ ให้เห็นความดับทุกข์ ให้ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติ ไม่มีใครช่วยเหลือเราได้ ปฏิบัติให้เราได้ นอกจากเราปฏิบัติเอง

เป็นอันว่าเราเป็นผู้มีบุญ มีวาสนา มีบารมี เป็นคนโชคดี
ที่ได้มีปฏิบัติตามรอยบาทขององค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้ให้แสงสว่าง ให้ความดับทุกข์ ดับโศกของมหาชนทั้งนาลง
ท่านเป็นผู้มีเมตตาอย่างไม่มีที่สุดไม่มีประมาณอย่างมากมาย

เนื่องในโอกาสพิเศษครั้งนี้ พระภิกษุสามเณรแล่วักญาติโยม
 ทุกชนวัยทั้งนลาจงได้ดดี ได้ข้อดีที่ดี ๆ นำไม่ประพฤติภูมิ
 เพราะการแก้ไขตัวเรามันต้องแก้ที่ความดี ความเน้นที่ดี ที่ถูก ที่ต้อง
 นำมาประพฤติภูมิให้มันเป็นความดี ให้มันเป็น "ปฏิภา"
 จิตใจของเราก็จะเข้าถึงความบริสุทธิ์ เป็นมรรค เป็นผล
 เป็นเอกัตตารมณ์ เป็นวิมุติ เป็นความหลุดพ้นจิง ๆ จันไม่
 ดัวยกันทุกท่นทุกตนทอล...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ท้องถิ่นลวงพ่อกันนา สุภาโมเมตตานำนำมาบรรจบ

วันศุกร์ที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเมตตาตนเอง สงสารตนเอง
 ตั้งจิตตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
 เมื่อเรามีธรรมะ มีคุณธรรม เราเป็นพระทางใจแล้ว
 เป็นพระจริง ไม่ใช่พระปลอมแล้ว
 ได้จนนี้เราจึงเป็นพระปลอม เป็นพระ๕๕๕
 ได้สมมุติให้เราเป็นพระเฉย ๆ แต่เราจึงไม่เป็นพระจริง
 เมื่อเราเป็นพระจริง
 เราก็มีดำเพศน์ ดำนอก ดำสอน
 นี่ถึงว่าเมตตาตนเองจริง ๆ

ପଦ... ପଦନାମ.